

Nr 93.

Av friherre **De Geer, m. fl.**, om ökat anslag till Nationalmuseet:
Underhåll och ökande av samlingarna.

I nuvarande tid med dess utomordentliga behov av statliga bidrag till vår materiella välfärd är fara att de kulturella behoven ej bliva tillräckligt tillgodosedda. Det borde dock vara en självklar plikt för nutidens svenskar att i möjligaste mån stödja diverse kulturella arbeten i något större utsträckning än som numera sker. Härtill erfordras i allmänhet ej så stora belopp att icke staten kan ha råd därtill även under en tid då statskassan är hårt ansträngd med de stora utgifterna för försvaret m. m.

I årets statsverksproposition åttonde huvudtiteln under rubriken Nationalmuseet: Underhåll och ökande av samlingarna finnas bl. a. upptagna 30 000 kronor för inköp av arbeten av nu verksamma, svenska konstnärer.

Riksförbundet för bildande konst har begärt en höjning av anslaget för nyssnämnda ändamål från 20 000 kronor till 40 000 kr. Museichefen tillstyrker beviljande av det begärda beloppet, men departementschefen anser sig icke kunna föreslå mer än 30 000 kr.

Såsom framgår av museichefens uttalande ha under senare åren nämnvärda inköp kunnat ske endast därigenom att de svenska konstnärerna sålt sina tavlor m. m. till mycket nedsatta priser. Att de unga konstnärerna till museet sälja till underpris kan man förstå om man betänker vilket stort värde det har för en ung konstnärs framtid att bliva å nationalmuseum representerad med något alster. Men är det svenska folket värdigt att på detta sätt genom allt för snålt avvägda anslag tvinga konstnärerna att sälja till staten för låga underpris? Nej! Det är klar och tydlig plikt för staten att till ett sådant ändamål som här ifrågavarande avsätta årligen ett ej allt för inskränkt bidrag.

Visserligen är det sant att under rådande kriskonjunktur många konstnärer och främst då de mera kända lyckats erhålla mycket goda priser, men å andra sidan är också tydligt att de unga, ännu okända konstnärerna behöva ett statligt stöd genom inköp av något alster till nationalmuseum. På så vis ha de utsikter att så småningom bliva mera allmänt kända och under kommande lågkonjunktur för konsten sålunda få ökade utsikter till försäljningar.

Man torde kunna som självklart förutsätta att nationalmuseum numera inköper endast sådana konstverk, som ha verkligt värde och utgöra typiska resultat av den bästa svenska konsten under olika tidsperioder.

Var och en torde nog inse att det blygsamma belopp om 40 000 kr., som

av Riksförbundet för bildande svensk konst föreslagits, är mycket snävt beräknat och ej kan räcka till så många inköp per år även om konstnärerna av här tidigare berörda skäl anse sig böra sälja till underpris. Att museichefen själv ej begärt högre belopp än 40 000 kr., kan förmodas bero på kännedom om svårigheten att av riksdagen erhålla erforderliga belopp till ifrågavarande ändamål. Kanske man emellertid nu kan våga hoppas på ökat intresse från riksdagens sida och utökad förståelse för värdet av att ej för svagt stödja våra unga framåtsträvande konstnärer?

Under hänvisning till vad här ovan anförts hemställes,

att riksdagen ville för budgetåret 1945/46 bevilja till Nationalmuseet: Underhåll och ökande av samlingarna ett reservationsanslag av 57 100 kronor och att härav 40 000 kronor avses för inlösen av svenska konstnärers arbeten.

Stockholm den 22 januari 1945.

Arvid De Geer.

Ivar Ekströmer.

Ruben Wagnsson.
